

Udvalgs Betænkning angaaende Bestemmelsen, fundet en Passus, hvorefter Bestemmelsen tværtimod normalt skulde være at anvende overfor de Dommere, der selv ønske at afskediges. Den paagældende Passus i Betænkningen forekommer umiddelbart efter, at hele Udvalget — som ovenfor af Finansministeriet citeret — har fastslaaet, at Bestemmelsens Formaal er at betrygge Dommerne mod *vilkaarlig Afsættelse*: det udtales, at den i Regeringsudkastet omhandlede Ret for Regeringen til at afskedige den Dommer, der har fyldt sit 70. Aar, gerne kunde indrømmes Regeringen, saa snart Dommeren havde fyldt sit 65. Aar, i hvilken Anledning Udvalgets ene Halvdel udtrykker følgende Formodning: „Uden Dommerens Ønske vilde Regeringen vistnok ikke benytte denne Ret, medmindre Dommerens Svaghed var saa almindelig erkendt, at ingen med Føje kunde mistænke Regeringen for nogen Tilbøjelighed til at have andre Hensyn end Retsplejens Tarv for Øje.“

Et Udvalgs Formodning om, hvilken Anvendelse Regeringen vil gøre af en vis Lovbestemmelse, vil i sig selv altid være et ret dubiøst og svagt Fortolkningsdatum, svagere bliver det, naar det ses, at kun Halvdelen af Udvalget deltager i Udtalelsen, medens den anden Halvdel vedføjer en Bemærkning med en ganske modsat Pointe, og ganske uden Betydning bliver dette Datum endelig, naar det — forstaaet paa den af Justitsministeriet angivne Maade — ses at være i Modsigelse med det samlede Udvalgs Udtalelser om samme Emne. Sammenhængen er jo nemlig den, at det samlede Udvalg (jfr. det ovenfor af Finansministeriet gengivne Citat af Betænkningen) begynder med at fastslaa, at Bestemmelsens Formaal er at beskytte Dommerne mod *vilkaarlig (ikke ønsket) Afsættelse*; men hermed kan den paafølgende fra Udvalgets Halvdel hidrørende Passus ikke forenes, hvis den i Overensstemmelse med Justitsministeriets Forstaaelse gaar ud paa, at Bestemmelsen normalt kun skulde anvendes paa Dommere, der *selv* ønske at afskediges. Thi Antagelsen af, at en Lovbestemmelse *normalt* skulde være at anvende *udenfor* sit Formaal, er selvmodsigende. Finansministeriet har i øvrigt flere Grunde til at forstaa den paagældende Paus paa en fra Justitsministeriets Forstaaelse afvigende Maade, men da bemeldte, i det hele uklare Passus heller ikke efter Finansministeriets Forstaaelse har nogen Betydning for Grundlovsbestemmelsens Fortolkning, er der ikke Anledning til at komme nærmere ind herpaa.

Idet Finansministeriet efter det udviklede vedblivende maa hævde, at det af Forholdet mellem Grundlovens §§ 17 og 73 og mellem sidstnævnte Paragrafs enkelte Led fremgaar, at de Dommere, der selv ønske at afskediges, ikke ere berettigede til at afgaa med deres fulde Gage i Pension, men ville være at behandle efter Pensionslovens Regler, bliver det en nødvendig Forudsætning for, at Finansministeriet kan tage sit Standpunkt, naar dets Samtykke begæres til en Dommers Afskedigelse med Pension efter Grundlovens § 73 i. f., at der i hvert enkelt Tilfælde forelægges Finansministeriet Oplysning om, hvorvidt Dommeren selv er villig til at søge sin Afsked. Mod Tilvejebringelsen af saadan Oplysning har Justitsministeriet vel anført, at Dommerne efter deres forskellige Naturel kunne forventes at stille sig forskelligt overfor en Henstilling til dem om selv at søge Afsked, og at der heraf vilde følge pensionsretlige Resultater, hvis Forskellighed „ikke havde nogen som helst rationel Begrundelse i Omfanget og Værdien af den Embedstjeneste, de havde ydet Staten.“

Denne Betragtning findes dog ikke at kunne have Betydning, thi nøjagtig det samme, efter Justitsministeriets Formening irrationelle Resultat fremkommer jo under den hidtil værende Ordning, under hvilken den omtalte Henstilling regelmæssig *ikke* sker.

Justitiarius Rottbøll, Højesteretsassessor Blechingberg, Retsformand Madvig, Overretsassessor Frydensberg og de øvrige, der enten have fundet eller i Fremtiden maatte finde Anledning til uden Henstilling fra Justitsministeriets Side *selv at søge deres Afsked*, ere jo blevne (blive) pensionsretlig ringere stillede end de, der i Forstaaelse med Justitsministeriet lade dette tage Initiativet til Afskedigelsen, og dog har saadan ringere pensionsretlig Stilling „ikke nogen som helst rationel Begrundelse i Omfanget og Værdien af den Embedstjeneste, de have ydet Staten.“

Naar Finansministeriet saaledes fremdeles maa begære den omtalte Henstilling rettet i hvert enkelt fremtidigt Tilfælde, hvor det for Justitsministeriet er oplyst, at en Dommer paa Grund af vedvarende Aands- eller Legemssvaghed er uskikket til fortsat Dommervirksomhed, er det ikke blot, fordi en saadan almindelig brugt Henstilling ikke — som den hidtil kun overfor enkelte benyttede Henstilling — kan